

M'encanta caminar pels carrers de la meva ciutat. Perdre'm per la part alta i descobrir en cada passejada algun detall en el qual no m'havia fixat mai abans. M'encanta mirar el contrast dels tons càlids de la pedra de la catedral amb l'intens blau del cel de fons i, quan n'és l'època, les pinzellades color carbassa dels arbres plantats al carrer de les Coques. Qui havia de dir que els tarongers bords de Tarragona canviarien del tot la visió que tinc de la vida. Quan era petita, la mare em consolava amb la seva veu dolça: "Mira, Cristina, tothom en aquest món té alguna qualitat, la Laia és intel·ligent i molt decidida, i tu ets preciosa i molt bona nena". Era la manera que tenia d'evitar que em sentís més ruc que una sabata quan un trimestre rere l'altre portava les notes i jo soleta acumulava més insuficients que gent mirant el seguici de Santa Tecla. La meva germana era llesta com una mala cosa i jo l'admirava, igual que la Laia admirava de mi els ulls verds i la melena caoba natural. Com era d'esperar, en acabar l'EGB vaig fer formació professional, FPI, l'especialitat de perruqueria, ja que a tothom li va semblar que era l'opció més adequada per a mi, tenint en compte les meves "capacitats". No fou així, i quan va ser el moment de demostrar els coneixements adquirits sobre coloracions: que si números, que si barreges, que si tants per cent,...quin embolic! Vaig tenir sort que no em van arribar a confiar mai cap clienta, a l'escola de pràctiques, perquè li hauria deixat el cap com a la pobra medusa del mosaic aquell que està al museu aquell...com es diu..., el museu arqueològic, veritat?

La gent diu que la bellesa exterior és producte de la casualitat genètica, que no té cap mèrit, i que en canvi la intel·ligència sí que en té, de mèrit. I un be negre! La Laia als dos anys ja coneixia i reconeixia per escrit totes les lletres de

l'abecedari, mentre que a la mateixa edat jo ni tan sols havia dit un simple "mama". I això que vam ser educades pels mateixos pares, oi? Mèrit? Que potser no m'esforçava, jo? No hi ha cap dubte: la intel·ligència també és fruit de l'atzar, és al codi genètic, a l'ADN, o com es digui. Et toca o no et toca, i si no, que m'ho expliquin...si s'hi atreueixen.

Quan feia ja us mesos que sortia amb l'Albert i semblava que allò podia tenir futur, de seguida li vaig dir que no s'esperés gran cosa de mi, que no distingia la dreta de l'esquerra, i que un dia vaig colar un caldo fet amb peix de roca directament a la pica de la cuina i que, mentre contemplava com s'escorria per l'aigüera, encara pensava en quin era el següent pas per fer el rossejat de fideus. Ell simplement va riure i em va dir que havia conegut noies que potser treien més rendiment al seu cervell, però que un cor tan gran com el meu, no l'havia conegut en la vida. I amb allò ja em va tenir, per sempre. No sé si quan es va enamorar de mi, va ser més pel meu cor o pel meu escot, però això a hores d'ara ja no té importàcia, portem 20 anys junts i tenim un fill, l'Arnau.

L'Arnau acaba de fer deu anys. Al principi era molt fàcil: els colors, comptar fins a cent, la lletra lligada, les formes geomètriques,...fàcil, cap problema. Però l'altre dia vaig començar a suar quan se'm va presentar a l'habitació amb una fitxa, com ells en diuen, plena de divisions per dues xifres:

Mama, em pots ajudar?- Déu meu! Però si jo aquells monstres no els vaig aconseguir entendre ni quan feia primària! Com me'n sortiré ara que tinc gairebé quaranta anys i el cap encara més dur? Vaig notar com el pànic s'estenia per tots el porus de la meva pell...

- Escolta, amor meu, això no ho puc fer jo...- aleshores se'm va encendre una bombeta - Si no ho has entès, és perquè a classe no has estat prou atent, per tant, per molt que em dolgui, no t'ajudaré, has de ser tu qui preguntis els dubtes al mestre, has d'aprendre a ser més autònom a partir d'ara...- Respira, Cristina, respira, calma.
- Però mama, les altres mares ajuden els meus amics, que m'ho han dit!
- No n'hem de fer res del que fan els altres! Fes el favor de tornar al teu escriptori, i demà preguntes el que no entens, sense vergonya. Hi ha un proverbi xinès que diu "més val passar uns segons per un ximple, que tota una vida per un ignorant". – I vaig pensar que jo havia sumat tants segons de ximple, que en tenia el títol de per vida.

Tot i no agradar-li, va semblar satisfet amb la resposta i es va tancar resignat a l'habitació. Havia colat. Me n'havia sortit. Una batalla guanyada.

Per sort, l'Arnau ha heretat el quocient intel·lectual del seu pare i de gran vol ser enginyer com ell. Jo faig d'auxiliar de l'auxiliar administrativa en una gestoria. Per que ens entenguem, sóc qui fa els cafès i rega les plantes. Treballo mitja jornada, però no em puc pas queixar, amb el que guanya l'Albert anem tirant i, a més, tinc feina! I això avui dia és un privilegi. Quantes companyes mil cops més capaces que jo fan cua a l'oficina de l'atur amb una o fins i tot dues llicenciatures a l'esquena...M'hi jugo el sou - de riure, sí, però sou - que en aquest punt, us esteu preguntant encuriosits per què enfoco la meua vida de manera diferent, i què coi hi tenen a veure els tarongers de Tarragona. El fet és que una empresa alimentària de no recordo quin poble, ha arribat a un

acord amb l'ajuntament per aprofitar-ne les taronges bordes. Quan tothom pensava, "quin desperdici, tan grosses i tan boniques, i s'han d'acabar podrint a les escombraries!" Doncs es veu que són essencials per fer una melmelada amarga que fa les delícies dels sibarites. Finalment algú els ha trobat una utilitat més enllà d'alegrar la vista als vianants. Aquesta és la qüestió, jo em sento com un taronger bord!

Fins fa poc pensava que ja havia assolit el meu màxim, que no podia aspirar a res més que no fos obsequiar els clients de la gestoria amb un somriure de benvinguda. Però, no ho sé, després de sentir allò dels tarongers, sento que puc fer alguna cosa més, vull treure'n més profit, de les meves taronges! Ui, això pot sonar estrany, bé, el que vull dir és que bé he de tenir algun potencial amagat! I no parlo de ser la primera en la llista de mames guapes dels nens de la classe de l'Arnau.

Aquests dies no em canso de navegar per internet, de llegir diaris, d'escoltar debats, d'anar a conferències, de veure exposicions,...qualsevol cosa que m'ajudi a inspirar-me i a trobar la meva melmelada de taronja. El meu home comença a estar una mica preocupat, diu que que ell m'estima tal com sóc, té por que m'obsessionï, però jo sé que en part també li fa gràcia aquest rampell meu. I si no trobo mai el meu punt fort, com a mínim m'haurè divertit pel camí. De moment, demà començo un curs de teatre, qui sap? En fi, dono les gràcies a TV3 i a l'empresa alimentària de no sé quin poble, perquè m'han animat a lluitar per treure més suc de mi mateixa, més enllà de la meva cara bonica, que, per cert, comença a trontollar per culpa de les potes de gallina...o eren de gall?

TARONGERS BORDS